

Arrest

nr. 154 706 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. RONSE, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, I. I. (...), bent een Russisch staatsburger die woonachtig was in Dagestan. U verklaarde dat u tot 2002 werkte voor de bewakingsdienst van A. A. (...), een voormalig veldcommandant en minister van Binnenlandse Zaken onder het bewind van Aslan Maskhadov. Op 23 mei 2002 werd het huis van de jongste broer van A. A. (...), waar u zich toen bevond, omsingeld door Russische militairen. U werd aangehouden en raakte hierbij gewond. U werd hierop naar het ziekenhuis gebracht waar u twee weken onder bewaking werd verzorgd. U werd nadien nog een week vastgehouden, waarop u werd vrijgekocht door uw oudste broer. In februari 2006 werd u opnieuw aangehouden, deze keer bij u thuis in het dorp

Neftekatchka in het district Khasavyurt. U werd gedurende 45 dagen vastgehouden in Gudermes, waarop u naar Khasavyurt werd gebracht. U werd tijdens uw aanhouding door leden van de Russische Veiligheidsdienst (FSB) ondervraagd over wapens, rebellen en hun schuilen opslagplaatsen. U werd vrijgelaten nadat uw vrouw u vrijkocht. Na uw aanhouding in februari 2006 bleef u in uw woonst in Neftekatchka wonen en ging u werken. Uw problemen met de autoriteiten hielden echter niet op. Zo werd u nog een tiental keren aangehouden ter ondervraging telkens wanneer er een incident of aanslag had plaatsgevonden. Tijdens deze aanhoudingen werd u soms een dag en soms drie tot vier dagen vastgehouden en mishandeld, maar de detenties deden u niet besluiten om uw land te ontvluchten. Op 20 april 2010 werd u opnieuw door de FSB aangehouden en vier dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd en mishandeld. Ze noemden u een ex-rebel en waren ervan overtuigd dat u over informatie over de rebellen beschikte. Ze dwongen u voor hen als informant te werken. Nadat u hierover documenten ondertekende werd u vrijgelaten. Het voorstel tot samenwerking met de FSB dat u werd opgelegd, vormde voor u de directe aanleiding om op 1 mei 2010 uw land te ontvluchten. U ging eerst naar Oekraïne waar u enige tijd bij uw broer verbleef en reisde vervolgens door naar België. Op 23 juli 2010 vroeg u voor het eerst asiel bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd bij arrest van 30 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 12 januari 2011 kwam ook uw partner, B. M. (...) (ov (...)) in België aan, waar zij op 13 januari 2011 een asielaanvraag indiende. Op 31 mei 2011 nam het CGVS dienaangaande een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien uw partner haar vluchtmotieven volledig aan uw problemen verbond en er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan haar asielmotieven. Deze beslissing werd bij arrest van 16 september 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 21 november 2011 dienden uw partner en uzelf een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 6 december 2011 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot de weigering van inoverwegingname van voormelde aanvraag. Op 23 augustus 2012 verklaarden jullie zich voor de derde keer vluchteling bij de Belgische asielinstanties. Op 30 november 2012 sloot het CGVS beide aanvragen af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Tegen deze beslissing stelden uw partner noch uzelf een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder naar jullie herkomstland te zijn teruggekeerd, verklaarden uw partner en uzelf zich op 4 augustus 2014 voor de vierde keer vluchteling bij de bevoegde instanties. Deze aanvragen werden op 22/09/2014 evenwel niet in overweging genomen gezien er geen elementen aanwezig waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Op 24/11/2014 dienden u en uw echtgenote een vijfde asielaanvraag in. Diezelfde dag dienden jullie ook in naam van jullie minderjarige zoon, B. A. (...) (ov (...)), een eerste asielaanvraag in. Tijdens uw huidige asielaanvraag blijft u bij dezelfde asielmotieven maar voegt hieraan toe dat u in 2006 een gekende terrorist, A. H. (...), en een vriend die tot de rebellenbeweging behoorde, T. (...), onderdak hebt verleend. Daarnaast legde u een internationaal paspoort waarvan u stelt dat deze op onwettige wijze door u werd verkregen, een convocatie en enkele getuigenbrieven neer. Op 22/12/2014 werden de asielaanvragen van u en uw echtgenote in overweging genomen rekening houdende met de eerste asielaanvraag van uw zoon.

B. Motivering

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 20 september 2010 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Op 6 december 2011 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot de weigering tot in overwegingname van uw tweede asielaanvraag. Uw derde asielaanvraag werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Uw vierde asielaanvraag werd niet in overweging genomen gezien er geen elementen werden aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Bijgevolg kan van u worden verwacht dat u tijdens deze vijfde asielaanvraag manifeeste elementen naar voor brengt die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees alsnog geloofwaardig maken. Dit is echter geenszins het geval.

Als enige nieuw feitelijk element in uw asielrelaas haalde u aan dat u in 2006 A. H. (...) en een vriend die tot de rebellenbeweging behoorde, zou hebben opgevangen. U gaf aan dat u schrik had dit bij vorige asielaanvragen te vermelden gezien u werd gezegd dat u desgevallend direct zou worden gerepatrieerd (CGVS p.2). Dergelijke verklaring komt niet overtuigend over gezien dit reeds uw vijfde asielaanvraag is en bijgevolg kon worden verwacht dat u dergelijke belangwekkende feiten eerder zou hebben vermeld. Bovendien verzuimde u zelfs dit element tijdens uw huidige asielaanvraag op de Dienst

Vreemdelingenzaken te vermelden waar u nochtans geacht wordt alle nieuwe elementen te vermelden zodat op basis daarvan kan worden besloten of uw dossier al dan niet in overweging wordt genomen. Opmerkelijk genoeg haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken als nieuwe element dan wel weer aan dat u na 2006 vele malen werd opgepakt telkenmale er iets gebeurde (DVZ verklaringen 15). Echter betreft dit een loutere verwijzing naar zaken die u reeds tijdens vorige asielaanvragen aanhaalde. De loutere toevoeging dat uw zoon samen met u in 2009 werd opgepakt kan de geloofwaardigheid logischerwijs niet herstellen daar de door u aangegeven arrestaties reeds manifest ongeloofwaardig werden bevonden (zie beslissing 3de aa). Bovendien komt het bevreemdend over dat u in het verleden nooit zou hebben gemeld dat uw minderjarige zoon eveneens werd opgepakt indien dit daadwerkelijk zou gebeurd zijn. Een dergelijke nalatigheid kan dan ook niet worden aanvaard. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en zich daarom beroept op internationale bescherming, mag van u immers worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvragen op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en bij al uw asielaanvragen dezelfde verklaringen zou afleggen wat geenszins het geval is. Hieromtrent moet bovendien benadrukt worden dat u bij uw vorige aanvragen de asielinstanties reeds bewust en intentioneel hebt misleid over de directe aanleiding van uw vlucht uit uw herkomstland en over een lange periode, voorafgaand aan uw vlucht, waarbij u eerst beweerde lange tijd te zijn ondergedoken om nadien te erkennen dat u helemaal geen clandestien bestaan leidde. Hier bovenop werden ook reeds talrijke andere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de essentie van uw relaas raken. De loutere bijkomende verklaringen betreffende de huisvesting van gekende rebellen in 2006 en de bewering dat uw zoon samen met u in 2009 werd opgepakt, zaken die u reeds vroeger kon aanbrengen, kunnen dan ook uw geloofwaardigheid absoluut niet herstellen en bevestigen het onoprechte karakter van uw asielmotieven. Het past immers in het patroon dat u doorheen uw verschillende asielaanvragen toepaste, namelijk het aanhalen van nieuwe elementen die voordien konden worden aangebracht, of wijzigingen aanbrengen aangaande essentiële elementen in uw relaas.

Aangaande de nieuwe documenten die u neerlegde, dient te worden gesteld dat zij evenmin uw geloofwaardigheid kunnen herstellen.

De getuigenbrieven van uw kennissen en familieleden kunnen bezwaarlijk als objectieve bronnen worden aanzien waardoor deze bewijskracht missen en redelijkerwijs dan ook niet kan opwegen tegen de vele facetten van ongeloofwaardigheid die reeds doorheen jullie asielaanvragen werden vastgesteld. Aangaande de convocatie waarin u als verdachte door de OVD wordt opgeroepen, dient te worden gesteld dat u doorheen uw verschillende asielaanvragen reeds verschillende soortgelijke documenten (namelijk convocaties) heeft voorgelegd waarvan gesteld werd dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen en bijgevolg niet opwegen tegen de manifeste ongeloofwaardigheid die reeds (meerdere malen) bij u werd vastgesteld. Het louter voorleggen van een nieuwe convocatie doet hier op geen enkele wijze afbreuk aan. De overige 2 convocaties die u neerlegde werden reeds tijdens vorige asielaanvragen voorgelegd en besproken.

Betreffende uw internationaal paspoort dient te worden gesteld dat u tijdens vorige asielaanvragen verklaarde dat u er geen weet van had of er reisdocumenten voor u waren (aangemaakt) om de landsgrenzen te passeren (CGVS 03/09/2010 p.11-12). Dat u plots tijdens een vijfde asielaanvraag een internationaal paspoort dat in 2009 werd uitgegeven voorlegt met een visum, maar stelt dat u deze op clandestiene wijze bent gekomen komt dan ook totaal ongeloofwaardig over en doet dan ook ernstig vermoeden dat u in 2009 zonder problemen een internationaal paspoort kon verkrijgen van de Russische autoriteiten wat uw vervolgingsproblemen des te minder aannemelijk maken (CGVS p.5).

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin de door u verklaarde vervolgingsvrees ondersteunen. Uit de foto kan niet worden opgemaakt in welke omstandigheden deze werd gemaakt noch dat dat deze persoon daadwerkelijk A. A. (...) betreft zoals u beweert. Bovendien is er geen reden waarom u dergelijk bewijsstuk niet vroeger naar voor had kunnen brengen indien u er daadwerkelijk een vervolgingsvrees mee wilt aantonen. Het visitekaartje van neuropsychiater D. C. (...) indiceert dat u in behandeling bent voor psychische problemen dewelke in vorige aanvragen evenwel nooit werden ontkend en geen nieuwe informatie bevat betreffende deze problemen.

Gezien de vele elementen van ongeloofwaardigheid die doorheen uw vorige asielaanvragen werden vastgesteld en gezien het feit dat u er tijdens deze asielaanvraag niet in slaagt enig element aan te brengen om uw geloofwaardigheid te herstellen, dient dan ook te worden besloten dat de door u verklaarde vervolgingsvrees manifest ongeloofwaardig is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging

van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Rusland moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Behoudens een verwijzing naar uw eigen vluchtmotieven heeft u noch in het kader van het persoonlijk onderhoud van uw minderjarige zoon, noch tijdens uw eigen gehoor bij het CGVS enige problematiek aangebracht waaruit blijkt dat uw zoon in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uw asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat uw zoon in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk vervolging moet vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag bij hun eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij van 23 juli 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 20 september 2010 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan eerste verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 58 907 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. De eerste asielaanvraag van tweede verzoekende partij van 13 januari 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 31 mei 2011 eveneens ongeloofwaardig bevonden – tweede verzoekende partij verbond haar vluchtmotieven immers volledig aan de problemen van haar echtgenoot – waardoor ook aan tweede verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 66 725 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 september 2011, waartegen evenmin beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij in 2006 A. H. en een vriend die tot de rebellenbewering behoorde, zou hebben opgevangen, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij dit niet eerder vermeld hebben omdat zij nog steeds doodsbang zijn om hulp aan rebellen toe te geven, gelet op de zware gevolgen die dit kan hebben in Dagestan. Daarnaast voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift een internetartikel toe over het overlijden van A. H. en T. A. (bijlage 2).

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat eerste verzoekende partij pas in het kader van haar vijfde asielaanvraag aanhaalt dat zij in 2006 A. H. en een vriend die tot de rebellenbeweging behoorde, zou hebben opgevangen. Aan deze verklaring kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Dit geldt des te meer gezien eerste verzoekende partij tijdens haar huidige asielaanvraag dit element zelfs niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij nochtans geacht wordt alle nieuwe elementen te vermelden zodat op basis daarvan kan worden besloten of haar dossier al dan niet in overweging wordt genomen.

Wat betreft het als bijlage bij hun verzoekschrift toegevoegde internetartikel over het overlijden van A. H. en T. A. (bijlage 2), is de Raad van oordeel dat dit internetartikel niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Immers betreft het een algemeen artikel over het overlijden van A. H., waar nergens een link wordt gelegd naar eerste verzoekende partij.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen inzake het door eerste verzoekende partij neergelegde internationaal paspoort, geven verzoekende partijen aan dat zij het paspoort hebben achter gehouden tot de geldigheidsduur ervan verstreken was uit angst om te moeten terugkeren naar de Russische Federatie. Verzoekende partijen benadrukken voorts dat het wel degelijk *“een vals paspoort aangemaakt tegen betaling”* betreft en bemerken dat *“het administratief dossier geen informatie bevat waarin de authenticiteit van het paspoort wordt bevestigd”*.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat door eerste verzoekende partij tijdens haar vorige asielaanvragen werd verklaard dat zij er geen weet van had of er reisdocumenten voor haar waren (aangemaakt) om de landsgrenzen te passeren (administratief dossier I. I., stuk 21, map 1^e asielaanvraag, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2010, p. 11-12; administratief dossier M. B., stuk 20, map 1^e asielaanvraag, map landeninformatie, deel 2). Dat eerste verzoekende partij plots tijdens een vijfde asielaanvraag een internationaal paspoort dat in 2009 werd uitgegeven voorlegt met een visum, maar stelt dat zij deze op clandestiene wijze heeft bekomen, komt dan ook totaal ongeloofwaardig over. De uitleg van verzoekende partijen dat zij dit document hebben achtergehouden tot de geldigheidsduur ervan verstreken was uit angst om te moeten terugkeren naar de Russische Federatie volstaat geenszins om te verklaren dat verzoekende partijen dit document pas voorleggen bij hun vijfde asielaanvraag, gezien – zoals reeds gesteld – van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk en reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er bestaat dan ook een ernstig vermoeden dat eerste verzoekende partij in 2009 zonder problemen een internationaal paspoort kon verkrijgen van de Russische autoriteiten wat haar vervolgingsproblemen des te minder aannemelijk maakt. Waar verzoekende partijen nog bemerken dat door verwerende partij niet wordt aangetoond dat het geen vals document betreft, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.6.1. Voorts halen verzoekende partijen een vrees voor vervolging aan omwille van de functie van eerste verzoekende partij onder de administratie van A. M., meer bepaald haar dienst van 1999 tot 2002 als persoonlijke lijfwacht van A. A. en stellen dat verwerende partij in haar beslissing van 3 december

2012 oordeelde dat de identiteit en de loopbaan van eerste verzoekende partij niet betwist worden. Verzoekende partijen voegen dienaangaande als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal internetartikelen waaruit moet blijken dat eerste verzoekende partij wegens haar functie binnen de administratie van A. M. tot een bijzonder risicoprofiel behoort dat een hoog risico op vervolging loopt (bijlagen 4-7). Tevens verwijzen zij desbetreffend naar een arrest van het EHRM. Ten slotte voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift nog een e-mail d.d. 11 mei 2015 van S. G. (een bekende mensenrechtenactiviste), waarin S. G. bevestigt dat verzoekende partijen inderdaad een zeer groot risico op vervolging lopen (bijlage 8).

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat, hoewel in het kader van de vorige asielaanvragen nooit uitdrukkelijk werd betwist dat eerste verzoekende partij van 1999 tot 2002 deze functie zou hebben uitgeoefend, dit evenmin, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen laten uitschijnen, ergens uitdrukkelijk werd beaamd. Daar waar in de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van de derde asielaanvraag van eerste verzoekende partij wordt gesteld dat haar rijbewijs en het attest van haar voormalige werkgever in Dagestan louter informatie bevatten over haar identiteit en haar loopbaan, die niet betwist wordt, stelt de Raad immers vast dat dit de loopbaan betreft van eerste verzoekende partij als pleisteraar en schilder (administratief dossier, stuk 19, map 3^e asielaanvraag, map documenten, document 6 (attest werkgever)). De Raad benadrukt dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas en dat in de bestreden beslissingen erop wordt gewezen dat eerste verzoekende partij bij haar vorige aanvragen de asielinstanties reeds bewust en intentioneel heeft misleid over de directe aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst en over een lange periode voorafgaand aan haar vlucht waarbij zij eerst beweerde lange tijd ondergedoken te zijn om nadien te erkennen dat zij helemaal geen clandestien bestaan leidde, en dat hier bovenop reeds talrijke andere tegenstrijdigheden werden vastgesteld die aan de essentie van het asielrelaas raken. Verder wordt nog in de bestreden beslissingen opgemerkt dat eerste verzoekende partij doorheen haar verschillende asielaanvragen telkens nieuwe elementen aanhaalde die voordien konden worden aangebracht, of wijzigingen aanbrengt aangaande essentiële elementen in haar asielrelaas, hetgeen de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij op ernstige wijze ondermijnt. Tevens stelt de Raad vast dat door eerste verzoekende partij doorheen haar asielaanvragen geen enkel (sluitend) bewijs werd neergelegd van haar vermeende activiteiten voor A. A.. Eerste verzoekende partij heeft de door haar beweerde dienst van 1999 tot 2002 als persoonlijke lijfwacht van A. A. dan ook geenszins aangetoond.

Daarenboven bemerkt de Raad dat, gezien reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas en aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, eerste verzoekende partij blijkbaar na 2002 zonder problemen in Dagestan heeft kunnen verblijven en dit tot aan haar vertrek in 2010, waarbij zij overigens geen concrete vluchtaanleiding aannemelijk heeft kunnen maken. Bovendien bestaat het sterk vermoeden dat zij nog in 2009 zonder problemen een internationaal paspoort heeft kunnen verkrijgen van de Russische autoriteiten (zie punt 2.2.5.2.). De Raad ziet dan ook niet in waarom eerste verzoekende partij, die blijkbaar geen problemen heeft gehad tot aan haar vertrek in 2010, plotseling wel problemen zou riskeren bij terugkeer.

Aangaande de internetartikelen (bijlage 4-7) en het arrest van het EHRM waarnaar verzoekende partijen verwijzen en waaruit moet blijken dat eerste verzoekende partij wegens haar functie binnen de administratie van A. M. tot een bijzonder risicoprofiel behoort, wijst de Raad er vooreerst op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat eerste verzoekende partij haar functie binnen de administratie van A. M. niet heeft aangetoond en dat zij daarenboven, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, tot aan haar vertrek in 2010 blijkbaar geen problemen heeft gehad in Dagestan. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854) volstaat dan ook niet om aan te tonen dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

Bovenstaande vaststellingen worden op geen enkele manier weerlegd door de door verzoekende partijen aangebrachte e-mail van S. G. d.d. 11 mei 2015 (bijlage 8), gelet op het zeer algemene antwoord van S. G. op de vraag van de raadsman van verzoekende partijen naar het risico voor verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst, zonder dat hieruit enig individueel, objectief onderzoek naar het specifieke geval van verzoekende partijen blijkt.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift onder verwijzing naar een aantal rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlagen 9-12) en de e-mail d.d. 11 mei 2015 van S. G. (bijlage 8) stellen dat in de Russische Federatie, en in het bijzonder in de Noordelijke Kaukasus er sprake is van folteringen, verdwijningen, willekeurige detenties, buitengerechterlijke executies en moorden, hetgeen gepaard gaat met een grote straffeloosheid, en stellen dat in het bijzonder Tsjetsjenen zeer kwetsbaar zijn voor deze praktijken, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.8.1. Verder werpen verzoekende partijen op dat terugkerende Tsjetsjeense vluchtelingen eveneens als een bijzondere risicocategorie dienen te worden beschouwd, daar zij op bijzondere wijze worden geïdentificeerd door de autoriteiten. Ter staving van hun bewering voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal rapporten hieromtrent toe (bijlagen 9, 13 en 15). Overigens is eerste verzoekende partij bijzonder kwetsbaar bij een eventuele controle bij terugkeer omwille van de vele littekens op haar lichaam. Verzoekende partijen voegen desbetreffend een aantal medische attesten toe met betrekking tot de letsels door kogelwonden naar aanleiding van het incident van 23 mei 2002 (bijlage 3). Dit zal leiden tot verdachtmakingen en hiermee gepaard gaande schendingen van de mensenrechten. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar het arrest *I. vs. Zweden* van 6 september 2013 van het EHRM.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie niet blijkt dat elke Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Dagestan, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen niet aantonen dat eerste verzoekende partij een verhoogd risico zou lopen bij eventuele terugkeer omwille van de fysieke letsels die zij in 2002 zou hebben opgelopen. Wat betreft het arrest van het EHRM waarnaar verzoekende partijen dienaangaande verwijzen, bemerkt de Raad immers dat verzoekende partijen niet aantonen dat eerste verzoekende partij zich in dezelfde situatie bevindt als de persoon waarvan sprake in het arrest. Zo gaat het in het arrest onder meer om iemand wiens lichaam recente littekens vertoonde die waarschijnlijk waren veroorzaakt door "*ill treatment resembling torture*", terwijl eerste verzoekende partij stelt littekens te hebben van een schietincident in 2002.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen stellen dat zij een bijkomend ernstig risico lopen daar er in Dagestan sprake is van systematische vervolging van moslims teneinde het moslimextremisme te bestrijden en desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift een internationaal rapport toevoegen (bijlage 14 en 16), stelt de Raad vast dat in de door verzoekende partijen aangebrachte informatie weliswaar melding wordt gemaakt van ernstige schendingen van de godsdienstvrijheid in Rusland, waaronder mensenrechtenschendingen tegen vermeende salafisten, doch kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat er in Dagestan sprake is van een systematische vervolging op basis van religieuze gronden ten aanzien van alle moslims. Het loutere feit dat verzoekende partijen moslims zijn, kan op zich dan ook niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

2.2.10. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat het terugsturen van kinderen naar een land waarin er dagelijks sprake is van geweld, ontvoeringen, folteringen, etc., een schending betreft van de rechten van de mens en van het kind, wijst de Raad erop dat hij in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partijen al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. Asielzoekers kunnen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen

bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Behoudens een verwijzing naar hun eigen vluchtmotieven werd door verzoekende partijen geen problematiek aangebracht waaruit blijkt dat hun zoon in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Aan het asielrelaas van verzoekende partijen kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht, zoals blijkt uit het voorgaande. Bijgevolg zijn er geen elementen voorhanden waaruit kan blijken dat de zoon van verzoekende partijen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk vervolging moet vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Per aangetekend schrijven van 8 oktober 2015 worden nog drie stukken aan de Raad overgemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en de bijgevoegde vertaling evenmin gebeurde naar de taal van de rechtspleging toe. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen bemerken dienaangaande in hun verzoekschrift dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de rebellen minder oog hebben voor het beperken van het aantal burgerslachtoffers. Uit een aantal internetartikelen die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen blijkt dat de situatie in Dagestan gekenmerkt wordt door dagelijks geweld (bijlagen 18-19). Verder voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift nog het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot Dagestan toe (bijlage 17). Verzoekende partijen menen dat een verdere escalatie van het geweld kan verwacht worden, gezien recent ook Islamitische Staat in Dagestan is geïnfilteerd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de door verwerende partij als bijlage bij haar nota toegevoegde “COI Focus” betreffende “Dagestan – Veiligheidssituatie” van 9 maart 2015 blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partijen door de loutere vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen – zoals blijkt uit de door hen aangebrachte internetartikelen (bijlagen 18-19) – niet weerlegd. Wat betreft het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekende partijen verwijzen (bijlage 17), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio’s van de Noordelijke

Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied. Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat een verdere escalatie van het geweld verwacht kan worden, wijst de Raad erop dat het de plicht is van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partijen mogelijks zouden lopen. De stelling dat de situatie kan verslechteren, is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 maart 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT